

LA VALL DEL MOGENT

Publicació setmanal

Administració: Anselm Clavé, 30

Preu: 25 cèntims

Convencionalisme

En el món tot és convencional. Hi ha persones que mai són res, per més que facin per a lograr-ho, i en canvi n'hi ha d'altres que ni elles mateixes es donen compte de la manera com s'enfilen.

N'he vist que han provat negocis; altres que s'han ficat a la política i a tot arrèu han fracassat. En canvi d'altres, que venent ceves, naps o cols, en poc temps han fet una fortuna o bé dintre la política s'han enfilat per l'escala de caragol.

Algú dirà: —Deu ésser que en provar el negoci ja el coneixien i per això els ha donat bon resultat. — I, si es tracta d'un polític: —Serà que té eloqüència, bon tracte social, coneixement del món i dels seus problemes i se sap emmotllar a mesura de les necessitats.

No; no és pas això el que passa. Avui, per a desenrotllar un negoci, tot i ésser un bon factor el conèixer-lo, el que més es necessita és barra, poc escrúpol i saber fer la cara que sigui necessari a cada ocasió.

L'home que reuneix aquestes condicions no necessita capital; ell mateix li ve.

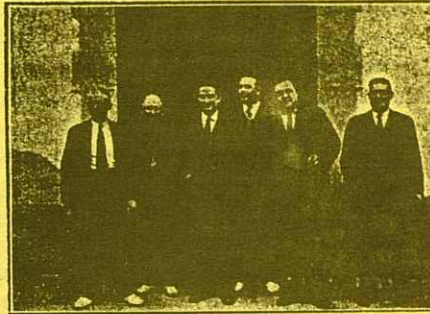
El polític, quan li arriba el cas, ha de desenrotllar un sistema semblant; usar de barra, poca consciència, i disposar d'una sèrie de caretès per a fer la transformació que més li convingui.

En començar la vida política, un individu pot dir-se d'esquerra, de dreta o de centre, és igual; va transformant-se i acostant-se al seu cabdill, i si reuneix les qualitats abans dites, no tarda a arribar a diputat i moltes vegades a ministre.

—Ministre? — Sí; ministre. Creieu vosaltres que per ésser ministre es necessita tenir un talent privilegiat i posseir un ample coneixement de la tècnica governativa? I càl Moltes vegades n'hem vist de ben ineptes regentar ministeris que en la matèria o tasca del qual no hi havien mai ni somniat.

No deu ésser tan difícil com això, quan a un vertader pelat el nomenen de Finances, o del Treball a un que no ha tocat mai feina; de Marina a un que tota la vida s'ha preocupat només de la «rabassa morta», etc. I el més curiós —i això ho hem vist a dotzenes de vegades— és que un senyor, que és, per exemple, ministre d'Instrucció Pública, en caure el govern i reformar el ministeri, el nomenen d'Agricultura, el que fa suposar que en un o altre, o tal volta entre tots dos no hi enten res.

Heus ací, doncs, el convencionalisme de què us parlava. Tot és qüestió d'oportunitat.

LA ROCA

La majoria de l'Ajuntament, amb l'alcalde Sadurní Pujadas, en sortir de pendre possessió, el dia 25 de febrer

Fot. Torrens

(En el pròxim número publicarem la fotografia d'un grup, compost per l'alcalde i els dos finents)

A cada ú li passa la seva hora oportuna, i si la deixa escapar... adéu, negociisl, adéu, càrrecs polítics! i adéu, fortuna! El fracàs serà complet i s'haurà de conformar, com fa immensa majoria, a ésser un ninot dels demés o un senzill membre de la societat.

Tal vegada, però, m'equivoco; puix pot ésser un bon pare de família que és el que tots hauríem de procurar ésser, i que en molts casos és el que menys preocupa als que encara podrien ésser quelcom i que, per causa del convencionalisme, deixen passar l'oportunitat.

P. E. P.

Dijous Sant

*Quan el Màrtir Sobirà
en el Calvari expirava
sentí que l'hi bellugava
una cosa per la mà.*

*I vegé que en sa agonia
un ocell de fina ploma
amb defici a Déu fet Home
arrencar-li un clau volia.*

*S'omple de sang i no para
i treballa amb nou ardor,
puix salvar al Redemptor
s'ha proposat amb fe rara.*

*En veure aquest afany seu
digué Déu: —Pel teu bon cor,
vull que el món vegi el color
de ma sang a sobre teu.*

*Per això si mai veus pintat
el bec de la cadenera,
és senyal de sa fal'lera
per salvà El que ens ha salvat.*

P. P.

Un botó per a mostra

De tota la vida que el repartiment municipal, malgrat i no ésser obra directa de l'Ajuntament, és la tasca més complicada per aquest i la més difícil de portar a bon terme.

Tothom vol reformes, tothom vol millores i tothom vol gratificacions. Però quan es parla de pujar o augmentar la quota del consum, llavors tothom hi tira cosses i tots volen que la pagui el veí.

A propòsit d'això, l'altre dia m'explicava un meu amic que, parlant amb un ciutadà dels que troben que l'Ajuntament fa pagar massa i viu de les suades dels treballadors, aquest li explicava que encara no havia pagat el consum, perquè li havien posat la quota massa crescuda (13 pessetes, i són dos homes joves i apertes per al treball). Com sigui que el dit subjecte té un llum públic a la façana de casa seva, el meu amic li digué: —No sé perquè et queixes, si encara no pagues ni la dècima part del flúid que consum aquella bombeta que tens damunt la porta de casa teva.

Indignat davant d'aquesta observació, digué ell que la bombeta no l'estimava per res; que tant feia amb ella com sense ella.

Fins aquí el fet no té cap importància; però resulta que pocs dies després d'aquesta conversa, es va fondre la dita bombeta, i llavors, ah, fillets de Déu! en un mateix dia l'encarregat del llum públic va rebre tres avisos d'aquella família perquè anés a canviar la bombeta, «que per això l'Ajuntament pagava»; «que el poble a la nit no podia estar a les fosques» i deu mil coses per l'estil.

He posat aquest petit cas per a mostra, puix abans de fer-se el pressupost i el repartiment municipal d'enguany ja no falta qui va cantant que aquest Ajuntament augmentarà els impostos i arbitris municipals, així com el repartiment general —aquest repartiment que tan bona arma és en temps d'eleccions i que tantes vegades els que més la fan servir són els que menys es recorden de satisfer-lo, com passa en el cas que hem explicat suara.

En una paraula, voldrien estar ben servits sense pagar res; troben que l'Ajuntament roba les suades del poble, i voldrien, la major part dels més cridaners, que aquell obrís treballs públics per ells menjar-hi la «sopa-boba».

NYAC